

[Socialministeren.]

lier med mange Børn. Det vil være ganske udelukket at gaa til en saadan betydelig Merudgift paa dette Omraade.

Hertil kommer, at man ikke vil være i Stand til at paavise, at et eneste Land er oppe paa en saadan Understøttelse af gamle og Invalidere, som vi er her i Danmark. Selv om Vilkaarene for Rentenyderne i vort Land ikke er rosenrøde, er man dog ikke i Stand til at paavise, at det i det kommunistiske Paradis ser bedre ud.

Søren P. Larsen: Den højtærede Socialministers besindige Udtalelser og Henvisninger til, at han ikke er i Stand til at anvise 25 Mill. Kr. mere til Alders- og Invalidere rentenyderne, fordi der ogsaa skal være Penge til at sætte Arbejder i Gang, tager vi til Efterretning. Og jeg kan sige til den højtærede Minister, at det Forslag, det kommunistiske Parti har stillet om en Forhøjelse paa 20 pCt. af Grundbeløbet og Tillægget af Renten til Alders- og Invalidere rentenydere vil vi stemme imod, fordi der ogsaa i det foreliggende Lovforslag findes en Pristalsregulering, ligesom der ogsaa er særlige Lovværdigheder vedrørende Uddeling af visse Varer, Brændsel m. v., og det bringer mig til at tænke tilbage paa de gode gamle Dage. Prisudviklingen, som vi drøftede under det forrige Lovforslag, mærkes ogsaa haardt af de understøttede. Naar jeg tænker tilbage paa Sommeren og Foraaret i 1927, da Venstre havde den Opgave at omregulere de offentlige Ydelser, fordi Kronens Købekraft, som jeg nævnte før, var steget betydeligt, stod tidligere Socialminister, senere Undervisningsminister Borgbjerg og talte om det, som det ærede Medlem Hr. Alfred Jensen gjorde opmærksom paa: at skære i det levende Kød; men desforuden kunde den gamle Politiker jo godt anvende den Litteratur, som han var velbevandret i, og jeg kan tydeligt huske, at han for at karakterisere den daværende Venstreregering maatte ty til Drachmann, idet han citerede et Vers, som findes i Rigsdagstidende for 1927:

„Som en Hane paa en Regnorm,
som en Høg paa en Musvit
slaar de store ned paa Smaafolk,
saa det sprøjter op med Skidt.“

Det var den Agitation, der blev ført i Foraaret og Sommeren 1927, og paa Baggrund af dette virker Socialministerens ædruelige Betragtninger i enhver Henseende tiltalende paa os.

Vi kan tilsiige vor Støtte, naar det

gælder at forkaste Kommunisternes Ændringsforslag.

Alfred Jensen: Den højtærede Socialminister vil give det Udseende af, at jeg skulde have overset, at Aldersrentenyderne sidste Aar fik deres Forhold forbedret ved, at der blev givet dem 20 Mill. Kr. mere. Det har jeg aldeles ikke; jeg har gjort opmærksom paa, at for de Regnskabsaar, der staar til vor Raadighed, kan der konstateres en Nedgang i Ydelserne pro persona, og det maa da være det, der betyder noget. Hvad nytter det, vi giver 20 Mill. Kr. mere til Aldersrentenyderne, hvis der kommer flere og flere Personer ind under Aldersrenten? Det er det, der er sket det sidste Aar; man har aflastet Arbejdsløshedskasserne og Kommunerne for Kommunehjælpen og tvunget ældre Mennesker ind under en Aldersrente, som de ikke har Mulighed for at kunne leve nogenlunde ordentlig af. Arbejdsføre Personer, der er kommet over de 60 Aar, er saa at sige med Magt af Socialudvalgene tvunget til at tage Aldersrente, fordi de har været arbejdsløse og har brugt deres ordinære Understøttelse og derfor har været nødt til at henvende sig til Socialudvalgene om yderligere Hjælp. Nu da Foraaret og Sommeren staar for Døren, ved jeg, at flere af dem, der er tvunget over paa Aldersrenten i det sidste Aars Tid, er meget kede af den Situation, de er tvunget ud i, fordi de er fjernet fra Arbejdsløshedskassen og derfor ikke kan søge Arbejde paa lige Fod med andre og er vanskeligere stillede. Det er naturligvis rart at kunne sige, at der er givet 20 Mill. Kr. mere, men dermed er der ikke ført Bevis for, at Aldersrentenydernes Forhold er forbedret.

Naar Ministeren dernæst mener, at den Nedsættelse, der her finder Sted efter dette Lovforslag, kun vil komme til at gaa ud over Ægtefæller, som har Indtægter ad anden Vej end ved Arbejde, er det ikke helt rigtigt, for naar den ene Ægtefælle er invalid og den anden har Arbejde, vil denne Arbejdsindtægt blive benyttet til Nedsættelse af Invalidere renten for Ægtefællen, og de Personer, der er saaledes stillede, trænger i høj Grad til at beholde de 150 000 Kr., som man har frataget dem.

Jeg har heller ikke overset Brændselshjælpen og de forskellige Ting, der ydes, og jeg forstaar ogsaa, at det koster Penge; men det er muligt at forhøje Renten og forbedre Forholdene for disse Personer. I de sidste Aaringer har vi nemlig set, at Velhaverne har faaet deres Forhold for-